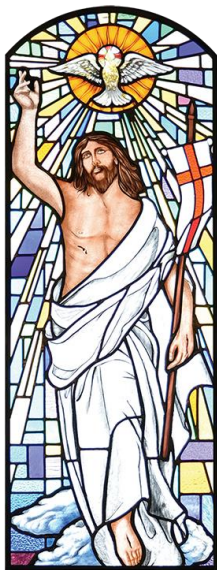

NADBISKUP METROPOLIT ĐAKOVAČKO-OSJEČKI

Uskrsna čestitka i pastirska poruka 2021.

*Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh,
izreče blagoslov, razlomi te im davaše.
Uto im se otvoriše oči te ga prepoznaše.
(Lk 24,30-31)*

Draga braćo i sestre!

Euharistija – uskrsnućem preobražena stvarnost. Svetkovina Uskrsa proslava je neizmjerne Božje ljubavi prema čovjeku. Nakon dana beznađa i ustuka pred silom ovoga svijeta koja je razotkrila svoje tvrdokorno srce zatvoreno Božjoj milosti, uskrsno jutro otkriva da je Bogu sve moguće. Kad se činilo da je smrt pobijedila i nestala svaka nada u bolju budućnost, ona je na uskrsno jutro proplamsala u svoj svojoj snazi i ljepoti. Kristovim uskrsnućem preobražena je sveukupna naša stvarnost. To ponajviše otkrivamo u euharistiji gdje njegovo tijelo i krv postaju izvorište novog života. Primajući tijelo i krv Isusa Krista, „bivamo učinjeni dionicima božanskog života na sve odrasliji i svjesniji način... I doista, ne mijenja se euharistijska hrana u nama, nego mi iz tog blagovanja izlazimo tajanstveno izmijenjeni. Krist nas hrani sjedinjujući nas sa sobom, on nas 'privlači u sebe'“ (*Sacramentum caritatis*, 70). Na taj se način u nama oblikuje bitno euharistijska narav kršćanskog života, jer „danomice omogućuje postupnu preobrazbu čovjeka koji je milošću pozvan biti slikom Sina Božjega“ (*Isto*, 71). U euharistiji su tako ljubav prema Bogu i bližnjemu sjedinjene u jedno postojanje, a ljubav postaje sastavni dio naravi Crkve i izraz samog njezina bića. Slaveći kao Crkva euharistiju, mi njegujemo želju da se ona sve dublje ureže u naše biće te da ojačani njome živimo korjenitu novost koju je Krist donio u našu svagdašnjicu. Postajemo prepoznatljivi svjedoci te novosti u obitelji, na radnom mjestu i općenito u društvu. Otajstvo euharistije nas osposobljuje da se odvažno založimo u izgradnji pravednih struktura ovoga svijeta kako bi u njih unijeli novost odnosa, čiji je neiscrpni izvor u Bogu.

Doniranje hrane – plod zajedništva za euharistijskim stolom. Učenici su uskrslog Isusa prepoznali u lomljenju kruha: „Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše. Uto im se otvoriše oči te ga prepoznaše“ (Lk 24,30-31). Zajedništvo za Kristovim euharistijskim stolom i nama daje svjetlo i snagu da prepoznamo uskrsnu novost života, što među ostalim očitujemo i svojim odnosom prema hrani. Naime, bacanje hrane je grijeh i u nebo vapajuća nepravda koju čini „stari čovjek“, zatvoren za ponudu spasenja po „novom čovjeku“ Isusu Kristu (usp. Rim 6,1-14). Čovjek je upravitelj stvorenoga svijeta, pozvan zajedno sa svim stvorenjima, i u njihovo ime, hvaliti Stvoritelja. No, udaljen od Boga i zahvaćen grijehom, on srozava dostojanstvo stvorenja na puku robu, samo kako bi ostvario što veći profit. Zbog toga mnogi čak i gladuju. Svjedoci smo otvaranja trgovina s hranom pred istekom roka (očito za „drugorazredne“ siromašne građane) ili se njome manipulira te ju se prepakiranu vraća na trgovačke police. A velike količine proizvedene hrane se čak i bacaju, jer je u neuređenom društvu bacanje hrane isplativije od njezina doniranja potrebnima, dobrotvornim ustanovama te socijalnim udrugama i samoposlugama. Među takva društva, unatoč dobroj volji mnogih zauzetih i hrabrih osoba i već donesenih, ali nedostatnih zakonskih odredaba, moramo, nažalost,

ubrojiti i naše hrvatsko društvo. Kako je potresno, snažno i jasno Papino upozorenje u enciklici *Laudato si'*: „... bacati hranu isto je što i krasti je sa stola onoga koji je siromašan“ (LS 50). Poštovanje prema hrani kao Božjem daru, solidarnost sa siromašnima i doniranje hrane svjedočanski je plod slavlja Kristova uskrsnuća i uskrsne preobrazbe, koja se s euharistijskoga stola pretače u poslanje Crkve i naš kršćanski poziv.

Miris grobne truleži i smrti u kulturi odbacivanja. Želimo istaknuti i problem gubitka hrane, kao i njezina rasipanja u pretjerano tržišno orijentiranom sustavu, što se javlja u svim etapama nakon žetve/berbe, tijekom prerade, skladištenja, transporta i prodaje te kroz lance proizvodnje, distribucije i ugostiteljstva, uvijek uz ozbiljne štete za prihod krajnjih, a posebno malih, proizvođača. Istodobno se mora upozoriti i na miris grobne truleži te kulture odbacivanja (*Isto*, 16) i smrti (sv. Ivan Pavao II., *Evandjelje života*, 18) u ugrožavanju stvorene stvarnosti od strane onih čiji stil života i prehrana zahtijevaju velike količine zemlje i vode (LS 16-52). U korijenu društva obilježena sebičnošću i individualizmom te svih društvenih problema i kriza uvijek se nalazi duboka moralna i kulturološka kriza, koja se pothranjuje „idejom da ne postoje nepobitne istine koje vode naš život“, da nam je sloboda bezgranična, u čemu tako lako nabuđa te nas guši „rasipnički odnos“ prema stvorenom svijetu „koji započinje tamo gdje više ne priznajemo nijednu višu instanciju od nas samih, već gledamo samo sebe“ (*Isto*, 6).

Zauzetost u prilog ugroženih i obespravljenih - znak započete uskrsne preobrazbe. „Grabili smo naprijed punom brzinom, osjećajući se snažno i sposobni za sve. Vođeni pohlepom za profitom, pustili smo da nas stvari potpuno obuzmu i žurba omami. [...] nismo se probudili pred svjetskim planetarnim ratovima i nepravdama, nismo slušali krik siromaha i našega teško bolesnog planeta. Nastavili smo neustrašivo dalje misleći da ćemo uvijek ostati zdravi u jednom bolesnom svijetu“ (papa Franjo, *Homilija 27. ožujka 2020.*). „Suočeni smo ne s dvije odvojene krize, jednom okoliša, a drugom društvenom, nego s jednom jedinom i kompleksnom krizom, socio-okolišnom krizom“ (LS 139), čiji je izraz *kultura odbacivanja*. Da bismo se ozbiljno uhvatili u koštac s uzrocima te krize, potrebna je uskrsna preobrazba, koja je plod zajedništva s uskrslim Gospodinom oko euharistijskoga stola i dubokog unutarnjeg obraćenja pojedinaca i zajednice (usp. *Isto*, 202-221), utemeljenog na „brižnoj svijesti da nismo odvojeni od ostalih stvorenja, nego da s ostalim živim bićima na svijetu tvorimo divno sveopće zajedništvo“ (*Isto*, 220). Kristova uskrsna preobrazba, koja prožima cjelokupnu stvorenu stvarnost, očituje se ponajviše u kršćanskoj zauzetosti i solidarnosti s marginaliziranimima. Izgradnja pravnog okvira u prilog ugroženih i obespravljenih i socijalna ljubav koja rađa unutarnji poticaj što nas ohrabruje, motivira i jača među ostalim i za doniranje hrane, 'plod je susreta s uskrslim Isusom Kristom' i „bitan dio kreposnog života; to nije tek mogući ili sporedni vid našega kršćanskog iskustva“ (usp. *Isto*, 217).

Draga braćo svećenici i redovnici te sestre redovnice! Dragi vjeroučitelji u školi i suradnici u župnoj katehezi, dragi volonteri u karitativnim i socijalnim udrugama, samoposlugama i kuhinjama, draga braćo i sestre koji na bilo koji način sudjelujete u stvaranju vrijednosnog ozračja i oblikovanju zakonodavstva u našem hrvatskom društvu! Oduprimo se bacanju hrane i založimo se za potrebne među nama. Budimo i na taj način svjedoci vjere, nade i ljubavi što nam ih daje uskršli Krist i trajno ih obnavlja zajedništvom euharistijskog stola. Svima vama, u zajedništvu s mons. Marinom Srakićem, nadbiskupom u miru i mons. Ivanom Ćurićem, pomoćnim biskupom, od srca želim radostan i blagoslovljen Uskrs!

U Đakovu, o svetkovini Uskrsa 2021.

✠ Đuro Hranić
nadbiskup metropolit